

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

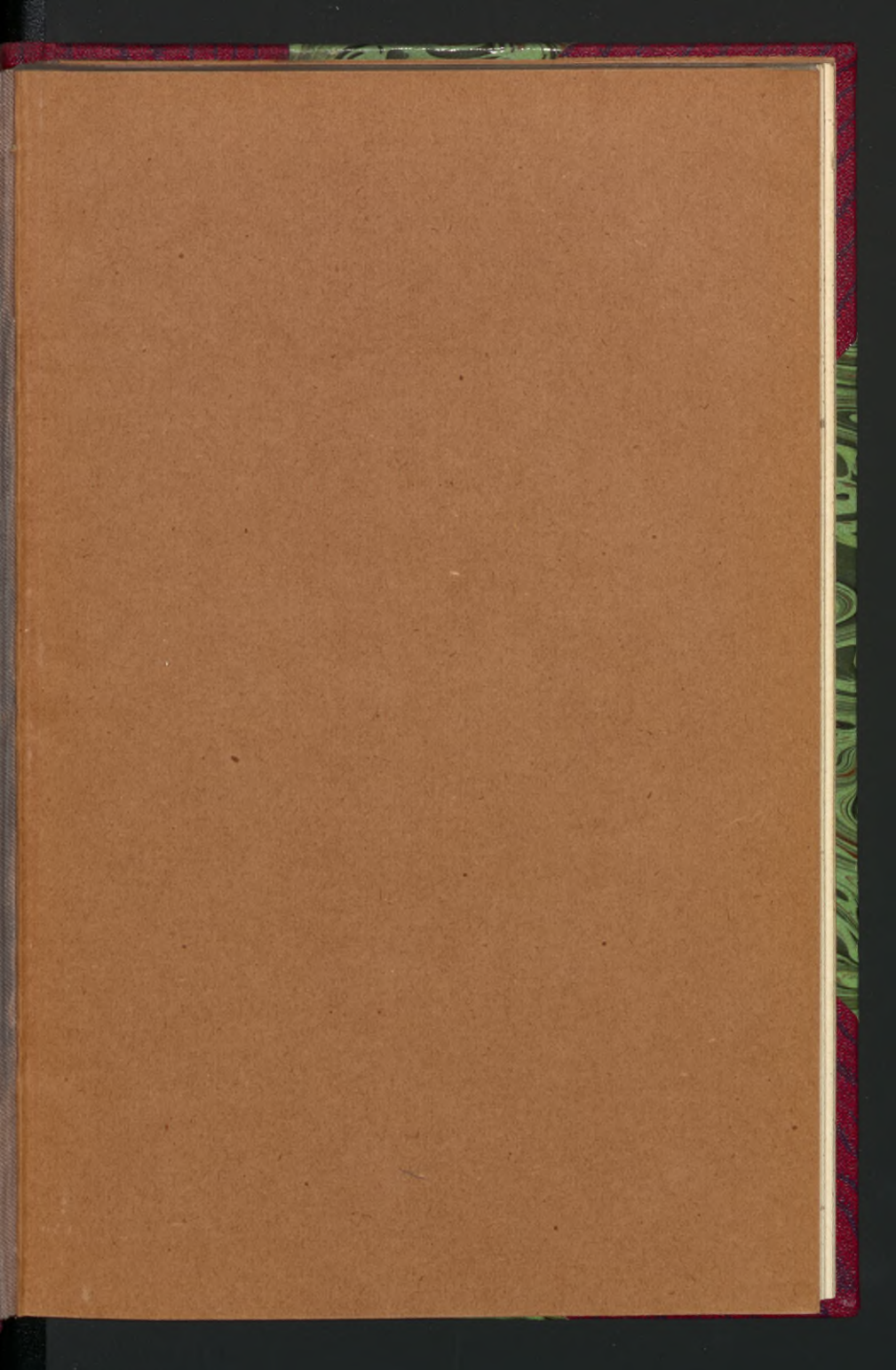

Ritz
50.

Carl Snoilsky

Grefve C. Smolisky

Vördnadsfullt

[Handwritten signature]

A. Klinekowström

Jägarlåtar

JÄGARLÄTAR

STENKJÖP

JÄGARLÅTAR

AF

A. KLINCKOWSTRÖM.

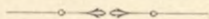

JÄGARLÄTAR

JÄGARLÅTAR

AF

A. KLINCKOWSTRÖM.

STOCKHOLM.
ÅLB. BONNIERS BOKTRYCKERI
1898.

TITEL

Tryckt i 200 exemplar.

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page, arranged in several lines.

Tillägnan.

ullen, ångmaskiner, brusen!
Ilgodsvagnar rusen
Mot ert fjärna mål!
Fädrens drömvärld grusen,
Byggen upp er värld af stål!
Hvar i guldglans sagor glimma,
Breden ut er mörka dimma,
Höljen allt i sorgens dok.
Låten tiden klart förnimma
Att den bär ert trældoms ok! —
Ur det höga, ur det djupa
Honung, honung till dess kupa
Samle hvarje arbetsbi!

Må vid värfvet trött det stupa,
Må i dyn det trampadt bli,
Männer, kvinnor, unga, gamla
Alla skola honung samla,
Ingen, ingen vare fri!

Dock de fjättrar, tiden smider,
En från fria lemmar vrider.
Jägarn, jordens äldste son,
Skakar bojan af med hån! —
Värld af järn och tegelstenar
Är ej jägarns ande nog:
Solens lek bland furans grenar,
Stormens brus i dunkel skog,
Månskensnattens trolska skimmer,
Bäckens sorl, där han förnimmer
Näckens sista harposlag,
Ha för jägarn än behag. —
Hän från ånglavinens buller,
Grottekvarnens dofva muller,
Som ur stenkolstöcket gnyr,
Ut till luft och ljus han flyr!

Och han finner, hvad han söker:
Bortom odlarns sista teg
Ingen mur hans bana kröker,
Fri som vindens går hans väg!
Hör, hur skogens kungahallar,
Då hans glada jagthorn skallar,
Sända hundradubbladt svar,
Hur bland sekelgamla tallar
Drefvet likt en våg, som svallar,
Utåt dunkla dällden far!
Jagtkamrater, I, som fattat
Jägarlifvets stolta fröjd,
Som åt stundens äflan skrattat,
Som från fjällens fria höjd
Sett, hur dalens myror famla
Att bland grus och mossor samlas
Barr och glimmer dagen lång,
I, åt hvilka härskarn Tiden
Än ej fått en boja smiden,
Eder ägnar jag min sång.

F. O. B. Rydholm

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

Till O. B. Rydholm.

Väl hänger din bössa stum på sin spik
Och drömmer om forntima dagar,
Om jagt uti vårgröna hagar,
Om nunnande skogar, om vassklädd vik,
Om höstgula kullar,
Där ekot rullar,
Och smattrande valdthornet poår
»Allstodt» öfver ljungröda moar!

Väl hänger din bössa stum och kall,
Men *stövvarstammen* i alla fall
Den lefver kvar
Och i den du har
Ett minne för hundrade år.

Och hvarje gång då jagten går
I hvinande fart öfver dal och höjd,
Och hjärtat klappar af jägarfröjd,
Då vindsnabb hare och listig räf
Flyktande bukta, och klingande dref
Susar i stormande sken
Fram mellan björk och en,
Hän öfver myr och hult och kärr,
Då sjungs din lofsång, bror *O. B. R.*

Vid Rhen.

Genom nunnande ekeskog
Flyger gryningens strimma,
Kullan nyss öfver kärret drog,
Daggens pärlor de glimma.

Skogen vaknar, ur österled
Flammande solen stiger; —
Älfvorna flykta i kärret ned,
Näcken i bäcken tiger.

Jägaren smyger långs flodens strand. —
Tysta som jagande räfven
»Hela» och »Sell» i läderband
Glida fram genom säfven.

Här är växeln, — och djupa spår
Leda bort öfver näset.
Vattnet grunligt i fjäten står,
Daggen är skakad från gräset.

Nyss uti floden han släckt sin törst,
Dunkelraggige uren;
Kvigor och kor ha vandrat först,
Sist den väldige tjuren.

»Här är en ända af spårets tråd,
Framåt, nu gäller att vandra!
Framåt, hundar! Vårt villebråd
Säkert finns vid den andra!»

»Fram öfver myrar, hult och snår,
Svedjor, af skogseld brända; —
Följen, följen blott tjurens spår,
Bar det till världens ända!»

Tyst, de stanna! Som huggen i sten
Hukar sig »Sell» öfver spåren.
Hör, det brakar i murken gren,
»Hela» reser på håren.

»Där kommer uren! Flyg, mitt spjut,
Flyg, min strålande klinga!
Hets, mina hundar! Sträck ut, sträck ut!
Skynden mig bud att bringa!»

»Hör, nu stiger ett jublande skall
Upp ur den sumpiga dalen,
Ekar och rullar likt tordöns-svall
Genom den gröna salen!

»Allstodt! Allstodt! På skälfvande vinge
Hän öfver floden vinden bringe
Fram till min Gudruns tinnade torn
Ljudet af Sigurd Wölsungs horn!»

Rendez-vous.

Västern ren i purpur lågar;
Under täta kronors bågar
Furuskogens svarta stammar
Teckna sig mot luft, som flammar
Likt ett band af glödgadt stål.

Här, där björkens ljusa grenar
Skymta fram bland gran och enar,
Här, där kärrets gölar spegla
Skära fjädermoln, som segla
Sakta hän mot nord,

Jägarn plär, då linden knoppas,
Tyst i stum förbidan hoppas,

Tyst om forna möten drömma,
Undra, om hon kunnat glömma
Mötesplatsen från i fjor.

Dag och tid i kväll är inne,
Sviker ej den skönas minne,
Skall hon, vaknad ur sin hvila,
Snart på luftig bana ila
Långs sitt vanda drag.

Hör, sin spinnrock trampar »skärnan»;
Stunden nalkas, tyst, ur fjärran,
Buret fram på vindens vingar,
Dämpadt bortom åsen klingar
Re'n ett välkändt lystringsrop:

Orp! Orp! Orp! Knorp!

Närmre, närmre städs det ljuder!
Hjärtat slår och blodet sjuder,
Där i skygd af täta granar
Ögat upp ur dunklet spanar
Mellan mörka träd.

Knorp! Knorp! Knorp! Knisp!

Hör, hur skarpt och klart det klingar:
Buren hit på mjuka vingar
Re'n hon skymtar bakom alen,
Nu hon sväfvat fram längs dalen
Rakt mot hållet, där jag står.

Knorp! Knorp! Knisp! — — — Knorp!

---

* * *

En ljungande stråle af blixtrande eld,
Ett rullande eko från kulle och däld,
Ett hvirflande fall ifrån luftig höjd,
Ett jublande rop utaf jägarefröjd, —
Och slut är den vårliga jagt.

Räfven.

Se räfven, se räfven!
Han smyger långs säfven,
Han går som på fjädrar,
Han spejar, han vädrar,
Och öronen lyssna och ögonen spana
Bland tufvor och buskar på slingrande bana
Och söka att ana
Så hotande fara
Som välkommet rof.

* * *

Se haren, se haren!
Han skuttar på skaren,
Han spetsar sitt öra,
Han Mickel fått höra;

Ej viss på sin sak
Han reser sig rak:
Jo, nu blef det gång! —
Uti sjumilasprång
Bär det bort öfver gärdet

* * *

Se höken, se höken!
Vid vägen i kröken,
Där satt han i eken;
Nu märkte han leken
Och styrde hitåt
Från luftigt försåt. —
Nu sköt han längs skogen
Mot Jösse — och tog'en.

Bort med alla sura miner!

» **B**ort med alla sura miner,
Beckasiner, beckasiner
Finnas här i mängd!
Ej på torparns mad som fordom
Ha vi någon kull i år;
Sparad blir oss mången svordom,
Då till knäna gungflyn går, —
Ej behöfs som förr att vada
Spanande framåt,
Nu vi kunna trotsa glada
Gölarnes försåt!
Ner på sanko Rastagärdet,
Under vatten nu det står,

Midt på flacka åkern är det
Som de hålla till i år. —
Bort med alla sura miner,
Beckasiner, beckasiner
Finnas där i mängd!»

Efra så; vid hanegället
Är vår jägarflock på stället
Redo till aktion.
Öfver åkern Don och Bella
Plaska fram i sicksack-sök.
Fåglar lyfta, fåglar fälla,
Skotten knalla, blåhvit rök
Seglar bort för morgonfläkten,
Lustigt, lustigt jagten går!
Hela glada vadarsläkten
Tycks ha samlats här i år: —
Svartblå vipor, gulgrå spofvar,
Snäppor, horsgök, beckasin
Slå kringom oss vida lofvar,
Surra upp likt skrämnda bin.
Flock på flock i luften lockar,
Änder susa fram i skockar
Öfver insjöns sankta strand.

Bort med alla sura miner,
Beckasiner, beckasiner
Finnas här i år! —
Bella står, och Efra smyger
Utåt renen tyst ditåt;
Ett »avance» och fågeln flyger,
Tumlar om på luftig stråt:
»Bravo Bella! — Hej, en dubbel!
Fort, min gumma, marsch, apporte! —
Hur sköt Hjorten? — Intet fubbel,
Noggrann siktning, ärlig sport. —
Locka valpen, han vill stöta!» —
Ratapang! — »En fin dublé!» —
»Pass på diket! — Aj, en blöta
Harald fick, skall man få se.» —
»Hur var färden? Hur var diket?
Var det torrt i abborr-riket? —
Tämmeligen? — Skönt, min bror.»

Solen hunnen ren i söder
Ned från molnfri himmel glöder;
Hjortens sista skott
Hördes nyss förgäfves ljunga
Bak' en flyktig beckasin,

Och långs Efras väska gunga
Rundtom bräddad jagtkantin,
Dinglande med näbbar långa
Åtta dubbla och en spof,
Medan enkla lika många
Och tre vipor var vårt rof.
Upp' i skogen rundt en klippa
Sitter skaran samlad ren,
Väskor, bössor i en knippa
Gunga under björkens gren. —
Nu vår raske Efra håller
Bräddadt fullt hvart glas och ställer
Pluntan midt uti vår ring. —
Och till äkta svensk likör
Klingar nu i samlad kör:
*»Hvila vid denna källa!
Vår lilla frukost vi framställa,
Rödt vin och pimpinella
Och en nyss skjuten beckasin!»*

Julijagt.

Snatter af änder,
Morgon, som randas
Västvind, som andas
Långa glittrande sjö
Doften från stränder
Med nyslaget hö :
Minns du den doften, svara, min bror?

Sångarens kvitter, sothönans läte
Blandas med prasslet i gungande säf;
Doppingen varsamt ror utåt vassen,
Delande böljan med fjäderklädd stäf.

Ekstocken smyger
Sakta kring näset,
»Ras» går i gräset. —
Skottet, som gick,
Anden, som flyger,
Följd af hans blick:
Minns du den bilden, svara, min bror?

Vädrande vänder han nosen mot rören,
»Husbond', ack, husbond' passa nu på,
Här ha vi kullen, snart skall den stiga
Flaxande upp emot himmelens blå!»

Stänkande droppar,
Snatter och rassel,
Vingslag och prassel,
Plaskande språng; —
Skymtande kroppar,
Sex på en gång:
Minns du den synen, svara, min bror?

Minns du, hur draken lyfte ur säfven?
Minns du, hur spegeln skimrade blå?
Minns du, hur fjädern yrde, då skotten
Brakade fram utur bössorna två?

Minns du, hur tumlande ned uti vassen
Plötsligt försvunnen han var för vår blick?
Kom han väl undan? Tyst, där är »Rassen»,
Bärande anden, — bravo det gick!
Minns du den jagten, svara, min bror?

I skåren.

Arla det är,
Snöhöljda skär

Skymta i sjunkande halfmånens sken. —
Böljorna små
Klinga och slå,
Plaska mot landisens kantfrätta bräm. —
Luften är kall,
Bränningens svall
Brusar ur fjärran likt suckande sång,
Klagar likt röst
Ur jättebröst.
Än är det natt.

Tyst på vaggande sunnandyning
Vettarne gunga i morgongryning;

Roddarn ekan i viken döljer,
Frusen skytt sig i pälsen höljer,
Öfver skåren hans dubbelbössa
Skymtar under en sjubbskinnsmössa.
Än är det tyst.

Hör, ifrån haf,
skarpt som en glaf,
Skär genom luften storlommens skri.
Yrvaken trut
Sträcker ditut,
Fladdrar i vacklande flykt förbi,
Skriar, får svar;
Snart här och hvar
Ljuda bland skåren hans syskons rop,
Klinga så dolskt,
Gäckande trolleskt.
Snart blir det lif.

Re'n mot dagningen hägra landen.
Uppåt östliga himmlaranden
Sporrar Delling sin ljusa skimmel,
Natten viker från grönblå himmel;

Endast en ångares topplanterna
Tindrar i kapp med Fröjas stjärna.
Snart är det ljust.

* * *

Nu föll där ett skott vid Korphars-skär!
Tyst, åter ett, — det var Efras gevär,
Tyst, nu small det vid Brunskärsända;
Här kommer flocken, hit de vända: —
Susande fram öfver skär och bådor
Gudungar hvita och mörka ådor,
Vinge vid vinge i slutet led,
Ila förbi uti jägarked,
Smälta ihop till ett snörrätt band,
Svinna vid himmelens fjärna rand.

* * *

Hvin af vingar: se, en åda,
Följd af tvenne hvita hanar,
Lika älskogskranka båda,
Efter svunna flocken spanar.
Pass på bössan, nu det gäller!
Än en lof och trion faller
Midt i dina vettars krets.

Pang, för skottet öfverända
Slog i vattnet nu en hane!
Kvicka tag och det kan hända,
Att den andre får sin bane. —
Pang, han föll så vattnet yrde! —
Ådan slog en lof och styrde
Ensam utåt fjärden bort.
Flög i krets en stund och sänkte,
Hastigt tröstad, inom kort
Hos en guding, hvilken blänkte
Fjärran på den stålblå led.

Minns du?

Molnfri himmel, sol, som lågar,
Röda ljungar, gula rågar,
Mörka skogar, ljusa hagar,
Hund, som öfver mossen jagar:
— Minns du bilden, jagtkamrat? —

Minns du arla morgonstunden,
Då vi sprutto upp ur blunden? —
»Skogis» kom med våra kläder:
»Upp, go' herrar, präktigt väder,
Klockan redan slagit sju!»

»Hör reveljen! Morjens, gossar!»
Harald som en masugn blossar,

Där han röd som en kalkon
Klämmer fram en grundfalsk ton
Ur det gamla hornet.

Upp och på med skor och kläder!
Hvilken brådska, hvilka eder!
Minns du än den toaletten,
Och den hvirflande baletten,
Dansad med *en* stöfvel på?

Minns du sen vid frukostbordet,
Hur vår Efra förde ordet:
Svor att »den och den» sig ge,
Om han ej med en dubblé
Sågs inviga dagen.

Sent omsider är man färdig:
Främst går Efra, styf och värdig;
Harald morgonpipan stoppar,
Och den unge Hjorten troppar
Ödmjukt i sin Mentors spår.

Gamla »Bella» smått blaserad
Går derriär, men högst generad
Af sin egen elegans
Unge »Don» i rosenkrans
Smyger bakom »Skogis».

Minns du sen, hur upp vid Fjälla,
Sen en timme re'n gått om,
Öfver myren gamla »Bella»
Med rapport emot oss kom?

Minns, hur hon försiktigt vände,
Och med djupt betänksam min
En bekymrad blick oss sände:
»Husbond', husbond', tyst för hin!»

Öfver fallet mot en klippa,
Bäddad in i enrissnår,
Sågs hon, följd af Efra trippa;
Nu vid snårets kant hon står.

Tyst, det brakar, se, en tjäder!
Klart till general-attack,
Nej, nu smell det, där rök fjäder,
Klatsch, där störtar han i back!

Minns du se'n, hur orren fälldes
Söderpå vid Djupkärns strand,
Då den stora kullen ställdes
Ut af Don på egen hand?

Minns du, hur han låg i ljungen
Tyst, orörlig som en sten?
Dödligt af en huggorm stungen
Trodde Harald valpen re'n.

Strax vår jägarflock sig samlar:
Hjort vill ge ett skott af nåd,
Harald efter bettet famlar,
»Whisky» lyder Efras råd.

Plötsligt rundt kring oss ur riset
Surrar hela kullen upp;
Efra dundrar: »På det viset!»
Plockar ned en spräcklig tupp.

Hjort och Harald hastigt fyra
Midt i högen hvar sitt skott,
Se'n sköt »Skogis» och sin hyra
Tre af flocken hade fått.

Så, just så begynte dagen; —
Minns du sedan, hur det gick?
Hur i täta Sandahagen
Harald skott på orren fick?

Minns du se'n, hur den där haren
På ett hår ifrån oss gått,
Och hur häpen Håtorps-karlen
Blef vid Efras mästerskott?

Jag och Harald knappast hunnit
Bomma med en pipa hvar,
Förr'n han bak en buske svunnit
Och ur skotthåll redan var.

Efra dock ej felar målet,
Träffad af hans drillinglod,
Just i själfva gärdsgårdshålet
Jösse tumlar i sitt blod.

Har du glömt, hur dagens stunder
Likt minuter flögo hän? —
Plötsligt öfver fält och lunder
Kvällen göt sitt purpursken:

»O, om du hjärta har,
Sjunkande sol dröj kvar!»
Sjöng vår jägarflock.
Ingen Josua dock
Redo stod att med mäktigt bud
Hejda flyktande himlabrud.

Redan västerns purpurbrand
Sjunker blek mot skogens rand.
Rapphönstuppens gälla läte,
Då han lockar
Spridda flockar,
Väcker haren på hans säte.
Ugglan ut på fältet flyger,
Räfven tyst långs diket smyger
Utåt skogens dunkla bryn; —
Natten fästet stjärnbeströr,
Och från vägen ned vid byn
Aftonvindens vinge för
Piglockston och dämpadt prat,
Minns du bilden, jagtkamrat?

Rädfjagten.*

Det går genom rimfrostglimmande råg
En daggig strimma af grönt,
Och hundarne rycka i kopplets tåg:
»Ska' vi släppa? Mån tro det är lönt?» ---

»Ja visst, låt det gå!
Jag kan väl förstå,
Att i hagen han ligger;
Se Klinga re'n tigger
Och längtar bli fri.» —

* Ur Sv. Kennelklubbens, Tidskrift, 1898.

Likt pilar, som stiga från bågen mot skyn,
Likt falkar, som rofvet fått se,
Bär det ilande af emot skogens bryn
Med de ifriga hundarna tre.

»Där väckte ju Pan?» —
»Nå, vid det är man van.» —
»Men Krut och Klinga,
Se, hur de springa,
Snart går det löst!» —

»Nu gäller att göra upp anfallsplan
Och listigt ställa oss ut,
Ty gissar jag rätt, är kamraten van,
att trotsa båd' hagel och krut.

På Kullaboås
Står Efra förstäs;
Vid lyan i snåret
(Där Lukas såg spåret),
Får Harald ha vakt.

Nu skiljas vi åt och skynda i håll.
Lägg nior uti och håll väl framom,
Ty han kommer med fart som en kastad boll,
Om han kommer, som sist han kom!»

»Nu är det i gång!»
Kors, hvilken sång!
Krut och Pan
Hugga nu i;
Klingas sopran
Ljuder kring berg och dal:
»Hej! Hej! I! I!»
Bort genom skogens sal!

Själ'f bak' gårdsgår'n på lur jag står,
Hör, hur det granna dref
Bukt på bukt genom hagen slår,
Än synes ingen räf.

Hundarnes låt
Nalkas häråt,

Tyst, bak enen
Vid dikesrenen
Skymtar det rödt.

Mickel kommer som vinden snar
Rakt öfver rågen hit;
Hället blir lagom, och korn jag har
Re'n på hans bringa hvit.

Knack, en klickning och *pang*, en bom!
Haglet i kokorna yr,
Tredje pipan tyvärr är tom;
Åter till skogs han flyr.

Hundarne komma i stormande fart,
Hoppas få nappa i pälsen snart;
Rusa i ifvern om hvarann,
Tappa vid stättan, ta åter an;
Ila tillbaks till hagen.
Snart är Klinga i tagen,

Sekunderad af Krut och Pan,
Återigen med full sopran
Klämmer hon ilsket i:
»Hej! Hej! I! I!»
Bort öfver berg och dal!

Söker du lyan, ditt röda troll,
Väntar dig döden vid Haralds håll! —
Nej, nu anar han argan list,
Kände väder af skytten visst,
Smet som en orm långs diket;
Hundarna följa i hack och häl,
Grant det hörs uppå skriket!
Bortåt mossen det går, min själ!
In på främmande mark förstås,
Följa vågar man ej, Gu'nås.
Fan i kitsliga grannar! —

Tusan, kommer ej drefvet igen
Rakt öfver åsen hit!
Efra, pass upp, till din hand, min vän,
Sätta vi all vår lit.

Hör, det nalkas i vindsnabbt sken,
Uppe på åsen hörs kören re'n.
Pang! Nu gick det vårt sista hopp! —
Tyst, vi få bud på minuten!
Hör, hur det smattrar från bergets topp:
»Alls-todt! Häråt! Alls-todt! Häråt!
Mickel är död och skjuten!»

Vid stenen på heden.

På heden vid näset där ligger en sten;
Mot kyrkan en bergkung, i armen ej klen,
Den kastat, då borgherrens dotter stod brud,
Men, hejdad i flykten af klockornas ljud,
Den halfväges hunnen
På heden blef funnen,
Och där har den legat se'n urminnes tid.

Vid stenen på heden där mynnar ett hål,
Och där bodde dvärgar, som bundos med stål
Och tvungos att gifva demanter i tull
För frihet att vända tillbaks till sitt gull,
Förr'n solen i öster
Och hanarnes röster
Förvandlade dem uti stoder af malm.

Nu bor där en gräfgalt så gammal och grå,
Och natt efter natt han af torparn ses gå
Långs gårdenas diken och åkrarnes ren;
Men kommer blott jägarn, tillbaks till sin sten
I fyrsprång han vänder,
Och aldrig det händer,
Att åter han synes den natten igen.

Och råkar han finna en raphönas bo,
Förlorad är kullen och hönan får ro.
Vår Hjort, hvilken sporde att sådant han åt
Sig lade vid stenen en kväll i försåt,
Och svor att ej vända,
Hvad än månde hända,
Förutan den galten tillbaks i vår krets.

Och natten kom härlig och myggfri och sval,
Med tindrande stjärnor på världsäggets skal;
Ung Hjorten sig kände så lycklig och nöjd
Och nästan en smula för svärmande böjd.
Likt trasten i skogen,
Den älskade trogen
Han började dikta en skön serenad.

Han trummade tyst uppå fingrarne fem
Ett smäktande: »Tam-ta-ta, tam-ta-ta, tem.»
Då månen, bak kullarne blickande fram,
Försilfrade barken på björkarnas stam,
Han tre rader hunnit,
Och redan han funnit,
Att rim uppå »Agnes» var benigt att få.

En läderlapp, kommen i fladdrande flygt
Ur skogen, kring diktaren började skyggt
I hvinande fart sina lofvar att slå.
Då ilande upp i det nattliga blå,
Ur synhåll han hunnen,
Var åter försvunnen,
Än rimmet på »Agnes» att finna stod kvar.

Då Hjorten spratt upp vid ett tassande ljud,
Brann redan på himmelen morgonens gud,
Ur daggiga gräset steg lärkan mot skyn,
Re'n orttuppen blåste i björkhagens bryn,
Och i dvärgbyggda porten
Med häpnad såg Hjorten
En svinnande skymt af en gråraggig svans.

Slaktsupen.

»**H**an kom som en blyxt utåt isiga vägen!
Han sken som en stjärna mot gråsvarta tege!
Och just då på håret han småskogen nått,
Han tumlade om för mitt vingade skott,
Och jagthornet smattrade strax på minuten
Sitt »skynda hitåt, ty Jösse är skjuten!»

Nå, Efra och Harald och »Nancy» och »Pan»,
Hvar dröjen I alla? Det vore väl fan,
Om ingen kom hit att mig hjälpa med supen! —
Vi söka ej »pejla de okända djupen»,

Vi »storma ej himlen», ty vägen är brant;
Vi läsa ej Nietzsche och fatta ej Kant,
Men då Jösse har stupat, då taga vi supen —
Af fröjd att det tog så han dog på minuten!

Första fältet.

» Se så, *allez cherche!* —

Nu kan det börjas,
Snart skall det spörjas
Om kullen är kvar!

Hej, hvilken fart, —
Som en blixtnöfver rågen det går!
Se, nu drar han i vind
Bort vid Kvarnberga grind!
Valpen har art. —
Kors så vackert han debuterar:
Se, som en bild han står,
Där kommer Bella och sekunderar.
I med patroner, klart till attacken,
Pullorna ligga som vanligt i backen!»

»Sakta, min gosse! *Så-å,*
Sakta, — *tout beau!*»
Se, hur med musklerna spända till språng
Dock han saktar sin gång!
Märk, hur han darrande, het
Smyger framåt med spänstiga fjät:
Det är stånd; — på minuten
Som i brons står han gjuten!

Har för naturen du fått
Blick och förstånd,
Stör ej hans stånd,
Spara ditt vingade skott!

Först af den skönaste syn
Njuta du må:
Låt honom stå, —
Stanna vid småskogens bryn:

Se, hur hans näsvingar skälfva,
Då ångande luktvågor hvälfva

Fram långs det luftiga spår;
Känn, hur hans hjärta slår;
Märk, hur den purpras, snöfällens glans,
Se, hur det dallrar i stålstyf svans!

»*Allez avance!*» — ett spänstigt steg,
Och åter stånd vid nästa teg.
Frr! — »Passa på, där lyfte skocken!»
Salfvan brakar och två af flocken
Piska i mullen
Med blodiga vingar;
Splittrad kullen
I höjden sig svingar,
Sväfvar i jägarked
Bort öfver backen och sänker sig ned.

»*Couche! Tout beau!*
Couche, ingen hetta,
Eljes vi sätta
Kransen på!»

»Här har du hönsen :
Nu tror jag du vädrar? —
I vattrade fjädrar
Borra din nos,
Slicka som lön för din möda
Dropparne röda
Af näbbar, som blöda:
Det är din rätt efter jägaresed. —
Se'n bär det åter långs gårdena ned.
Hönsen i väskan och hundarne ut!
Än är vår jagtdag ej slut.»

Bland skären.

m våren
I skären

Är härligt att sitta
Och spana och titta,
Då morgonen randas
Och vågsvallet blandas
Med sträckfågels rop.

I stränderna
Änderna
Plaska och snattra;
Vårvindar vattra

Fjärdarnes spegel.
Skutornas segel
Glänsa mot skyn.

Kring bådorna
Ådorna
Dyka och simma,
Kackla och stimma.
Från holmar och harar
Hör deras lock:
»Kock-ock-ock! Kock-ock-ock!»
Gudungen svarar
Med segervisst: »Hou!»
Styr inåt fjärden
Friarefärden, —
Svärjer den lockande tro

»Jag kallar!»
Det skallar,
D'ä' alfägelns röst!
»Oalla! Oalla!»
Här komma de alla

Och kretsa och sänka,
Så dropparne stänka
Om dunklädda bröst.

Ja, skönt är om våren
Att sitta i skåren
Och spana och lyssna
På sträckfågels rop!

Själar.

» ch finns det själ i trakten
Och har du tid i dag,
Så pröfva vi den jagten
I afton du och jag.

Se, likt en jättespegel
Står hafvets stålblå rund,
Ej vinden rör ett segel,
Ej bölja bryts mot grund.

På Rättjans ytter-båda,
Om allting lyckas väl,
Vi få i afton skåda
En vacker samling själ.

Re'n sol i väster dalar,
Till båten skynda dig!
Så raske Efra talar
En julikväll till mig.

Ej mer om saken sades. —
I ekans akter fort
På vanligt ställe lades
Kompass och tub och kort.

Bak toften fram i stäfven
Harpun, ammunition
Och reffelbössan äfven,
Som sällan gaf pardon.

En sista blick mot fjärden,
Som låg så spegelklar,
Och ut på jägarfjärden
I lättrodd båt det bar.

* * *

Så stilla är kvällen;
I fjärdarne fjällen
Speglade stå
Med remnor och branter
Och skrofliga kanter
Mot himmelens blå.

Så stilla är kvällen,
Hvem glömmet dess fågling? —
På purprade pällen
Där seglar en hägring,
Och luften sig speglar i kölarnes stråt
Se'n randen försvunnit, som skilde dem åt.

* * *

Men för-ut på fält utaf ändlös kristall
Stå Rättjornas skrofliga skär,
Där osynlig dyning i häfvande svall
Hörs sorla kring stembunden fjär.

Här drogo vår eka försiktigt vi opp,
Och snart med tuben i hand
Vi spanande lågo på klippans topp,
Belysta af kvällsolens brand.

»Hvad var det jag sade! Där ha vi dem, se,
Hur det myllrar på bådornas krön.
Där ligger ett dussin på kobben i lä
I ypperligt skotthåll från ön!»

Knappt solen sitt öga bak' synranden slöt,
Förr'n lämnande skyddande fjär
Vår eka på purprade böljorna sköt
Mot Sjäklippans ödsliga skär.

»Nu gäller att lyckligen komma i land,
Fast hällen är slipprig och hal;
Jag håller i båten, — tag bössan om hand, —
Pass upp, ty pallen är smal.

Här ligger ett stenblock, där göra vi fast;
Se till, att den håller, din knut! —
I skydd utaf klippan nu hålla vi rast,
Se'n krypa på udden vi ut.»

* * *

»Hör, hur där ute på bådan de vråla,
Gläfsa och skälla, tjuta och skråla!
Kunde man tro, att en flock utaf själar
Endast beskedligt om liggplatsen grålar?
Låter det ej som om tigrar i vrede
Vildt med hvarann om ett byte där strede?
Stunden är gynnsam, de ana ej fara.
Skymningen växer, förr'n dagern förgår,
Måste i skotthåll från bådan vi vara;
Huka dig ned nu och följ i mitt spår!»

* * *

Tyst som orm i ljung och enar
Smyga vi bland strandens stenar,
Glida än långs hållar hala
Öfver uddar låga, smala

Skrida än med kattlik gång
Öfver fjärens bädd af tång.
Nu vårt mål till slut vi hunnit:
Än ej skymningsljuset svunnit,
Ännu glimmar blodröd kvällen,
Och i skotthåll bakom hällen,
Ligger berget fullt af själ!

* * *

Hvilken syn för jägaröga:
Utaf bådan syntes föga,
Under vatten gömd den låg,
Men mot röda himlapällen
Jag med häpen undran såg
Teckna sig i sommarkvällen
Mörka myllrande figurer,
Dunkelt skymtande konturer,
Skuggor utaf trollska natur,
Hälften vättar, hälften djur.
Än ur djupet vid min sida
Dök ett klotrundt hufvud opp,
Än en dunkel kropp sågs glida
Ned från mörka kullens topp,

Än man såg ur gåtfullt vimmel
Sticka upp en fenlik fot,
Tecknad skarpt mot mörkröd himmel
Likt en trollhand höjd till hot.

»Hittills jagten varit lätt.
Nu, Diana, hjälp mig rikta,
Ty här gäller träffa rätt! —
När du sett, jag hunnit sikta
Res dig bakom klippan sakta
Och på skottets verkan akta.»

Sagdt; likt en ljungeld i kvällen
Flammade blixten ur studsarens lopp.
Hvirflande röken flög utåt hällen
Bort ifrån berguddens kullriga topp;
Knallen, som aflägsna ekon besvara,
Rullar långs vågen, i fjärran att dö.

Medan från bådan skräckslagen skara
Störtar förfärad i sjudande sjö,
Glider likt ormar långs slemmiga stupen,
Skingrad att svinna i skyddande djupen.

* * *

Dock ej alla ...
Se, då vattnet
Slutat svalla,
Nedom hällens topp
Syns en liflös kropp
Än i natten skymta.

»Hur tog skottet?
Syns ej någon,
Som tycks fått det?» —
»Om jag ej tar fel,
Ligger där en själ,
Träffad af din kula.»

»Visst för katten,
Han är träffad!
Ligger halft inunder vatten,
Stel, orörlig som en sten.
Fort långs stranden
Bort till båten!
Himlaranden
Blåst bebådar;
Innan Bylgia
Dansen trådar,
Måste bytet
Bärgadt bli!»

Biskopens jagt.

»**V**akna, du biskop af mäktiga Worms!
Morgonrodnaden flamar,
Solen sin lågande här till storms
För emot bergens kammar.

Vakna, biskop, till munter jagt!
Smattrande hornen skalla!
Kunglig kronhjort i bergig trakt
Skall innan aftonen falla.»

Herr bispen han tyglar sin springare grå,
Den stampar och gnäggar af glädje.
»Blott den, som hör till Sankt Huberts skrå
Vi jagten att leda tillstädje.»

Men Hugo Buchholz för bispen går,
Baretten han lyfter från hjässa:
»Som gillebroder i femtio år
Jag läst min jägaremässa.»

— »Och hörer du till Sankt Huberts skrå
Och känner dess stadgar och lagar,
Så säg mig, hur hjorten ringas må,
Då i skogen den gröna jag jagar?»

— »Af spårkunnig hund och skogsvan man
I gryningens arla timma
Den kungliga hjorten ringas kan,
Förr'n stjärnorna slutat att glimma.»

— »Så tag då Runo, min bästa hund,
Som täflar i lopp med vinden;
Vi vänta dig åter vid middagsstund
Här under den grönskande linden.»

— »Den stålgrå Runo, din bästa hund,
Som täflar i lopp med vinden,
Ej följer ett spår i skog och lund,
Ej skiljer en hjort från hinden!»

— »Och duger ej Runo, så välje du själf
De hundar, som skola dig följa,
Då sol går upp och i Rhenens älf
Sig speglar i glittrande bölja!»

— »Att jagtens mödor med jägarn dela
Jag valt två hundar af ädel ätt:
Den svarta »Sell» och den bruna »Hela»,
De följa den kungliga hjorten lätt.

När bispens läste sin aftonbön,
Då stodo vi uppe på bergets krön;
När gryningen sken på bispens slott,
Då sågo vi skogarnes stolta drott.

Väl sexton spetsar hans krona bär,
Den kungliga hjortens, som ringad är
Där uppe på berget förliden kväll
Af bruna Hela och svarta Sell!»

— »Och har du ringat så kunglig hjort,
Till häst, till häst och till platsen fort!
Och när vid kvällsolens röda glans
I jublande jägares glada krets
Vi sira hans krona med eklöfkrans,
En gyllne dukat för hvarje spets
Skall löna den möda du haft,
Och bispén, med foten i stigbygeln stål,
I ädlaste drufvosaft
Skall dricka din Sells och din Helas skål.»

Bomström.

Padelfri rock med gröna revärer,
Jagtflaskan bräddad med finaste sort,
Späckad jargon med »avance» och »derriärer»,
Kärlek platonisk till vildmarkens sport.

Skräfvel i Jämtland om rådjur och vipor,
Skryt uti Skåne om vargar och ripor,
Minen jovialisk och tonen förnöjd:
Sådan är Bomström, grönrockars fröjd.

Sådan han är, då han klädd i tulubb,
Flaskkorg och matsäck och kappsäck och koffer
Drager med »lafskrike-nissarnes» klubb
Ut för att bringa »Sankt Hubert» ett offer.

Talar om jagt, där han sitter i släden,
Björnsax och lobås och vargskall med tyg;
Bonden, som skjutsar, han står bakpå meden,
Dricker hans konjak och skrattar i smyg.

Sådan, just sådan, att jaga med oss,
Ombonad väl uti pälsbrämad kappa,
Väpnad och åtföljd af hela sin tross,
Körde han fram till vår förstugutrappa.

»Välkommen, min gosse, ein Schnaps hat eil,
Stig på, gör dig hemma på orten!»
Ett halft beskyddande »Weidmannsheil»
Åt oss, som stodo vid porten.

Och Bomström pälsen tillbaka slog
och klifvande stolt omkring i tamburen
Begapades häpet af gubben Skog
Och Don och Bella, de arma djuren.

Blankläderstöflar med långa skaft
Skinande klara som Karlstadssolen,
Räfskinnsvantar, som skulle haft
Sin fulla nytta vid norra polen,

Hatten med gemsskägg och kungsörnsfäder,
Bältet ljusgult med silfverplåt,
Spritt ny väska och tre geväder, —
Sådan var Bomströms jägarståt.

Middagen åts med gamman och fröjd,
Bomström, blid som en vår, förde ordet;
Solen lik på dess middagshöjd
Satt han strålände klar vid bordet.

Skildrade blygsamt en uroxjagt
Borta i Bialowiczskogen:
Tjuren vore ju farlig, man sagt, —
Dock, — en kula vid bogen.

Snart med handen om punschkaraff
Hördes för Hjort han berätta,
Hur han fällde en stolt giraff. —
Cigarrer? — Tack, af de lätta.

Se'n kommo skålar och het brylå,
Till dess att på morgonkröken
Bomström i stöflar och jagtchapeau,
Ej just så litet på röken,

Lotsad blef utaf gubben Skog
Varligt hem till sin kammar',
Där uti sängen plats han tog,
Blinkar åt Skog och stammar:

»Sofver alltid i jagtdräkt, — hick —
Brukade så en vinter,
Då jag med tjuktcher på säljagt gick.
Lärde mig deras finter.»

* * *

Dagen därpå annan bal. —
Krut och Pan och Klinga
Om hvarann i skogens sal
Väcka, söka, springa.

Snart är haren satt i gång;
Härligt drefvet skallar,
Buktar under munter sång
Mellan skogens tallar.

Gång på gång från Bomströms håll
Dubbelskotten knalla,
Jösse flyger som en boll,
Vill dock aldrig falla.

»Skall den fan ej haren få,
Tage mig röda trollet.»
Mumlar Efra, ilar så
Hän till kända hållet.

Hör, nu brakar hans gevär; —
Genast stöfvartrion tiger,
Snart vår skara samlad är,
Hastigt fram ur skogen stiger

Brodern Efra, tycktes flat,
Såg sig om och sade:
»Han skall få sin varma mat!
Blott ett skott jag hade,

Utåt åsens krön han kom
Vände hastigt, då det smälde,
Som en ljungeld åter om,
Märkte att det lifvet gällde!

Snart han åter uppe är:
Bomström, kvickt till stranden
Skynda utåt stigen där,
Darra ej på handen!» —

Bomström ilar bort, och fort
Följs hans skott af dödsfanfaren:
»Kors för sjutton,» ropar Hjort,
»Han har lyckats skjuta haren!»

Utför backen ned till strand
Jägarfloeken ilar;
Bomström, stolt, med horn i hand
På en stubbe hvilar:

»Som en blix mot mitt håll,
Skynd af trädens grenar,
Kom han likt en kastad boll
Öfver strandens stenar!

Vid mitt skott en volt han slog
Just där stigen smalnar;
Flög af farten, förr'n han dog,
Väl en tio alnar!»

Under tiden gubben Skog
Synar haren häpet:
»Kors, go' herrar, det var nog!
Har man sett så näpet!

Sådant skott ej skjuts för gull,
Herrn har rätta arten, —
Se blott, granris, buken full,
Fastnat har af farten!»

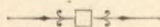

Öfver, hvad som se'n blef sagdt,
Vill jag slöjan draga. —
Aldrig mer uti vår trakt
Syntes Bomström jaga.

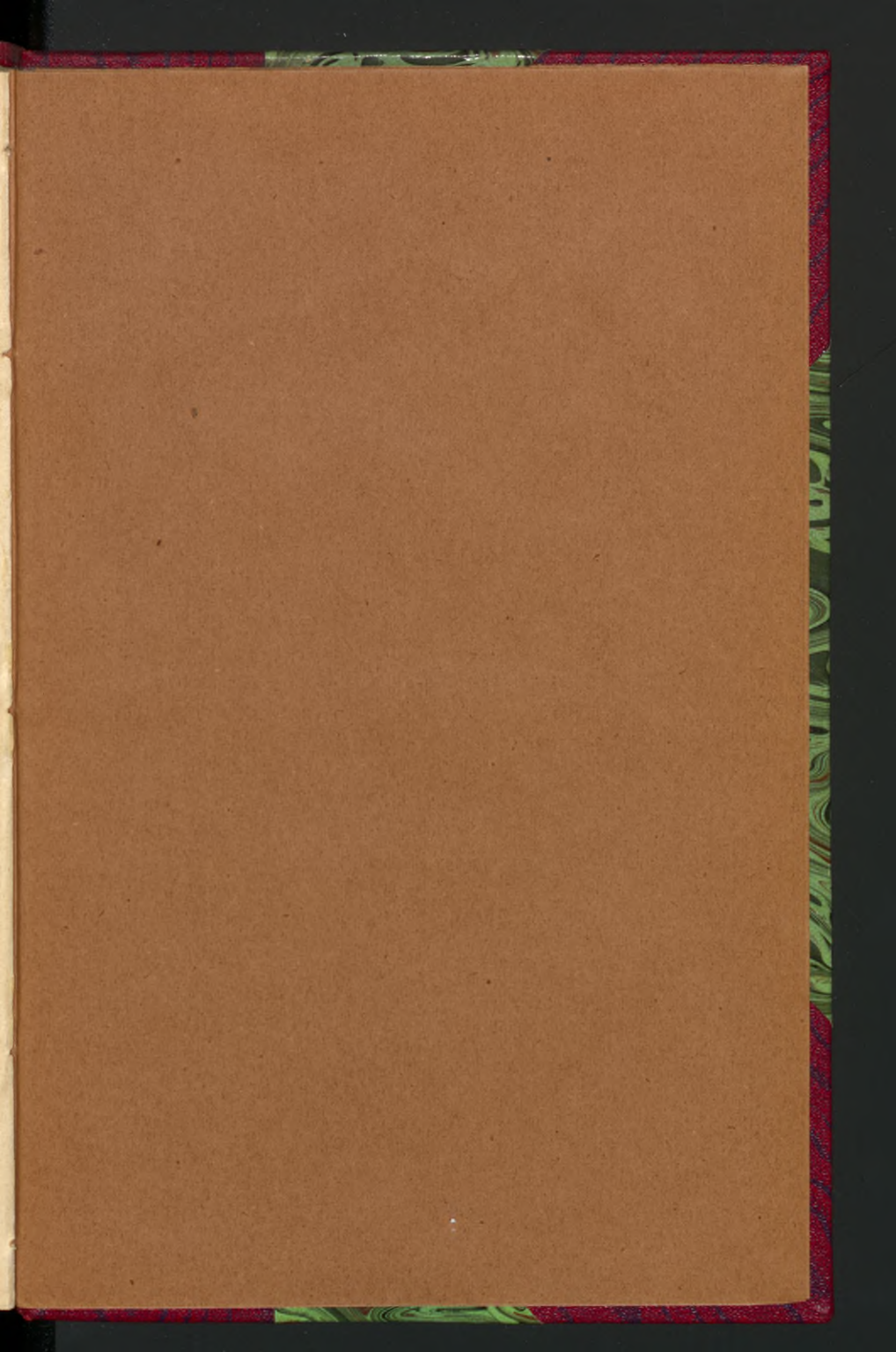

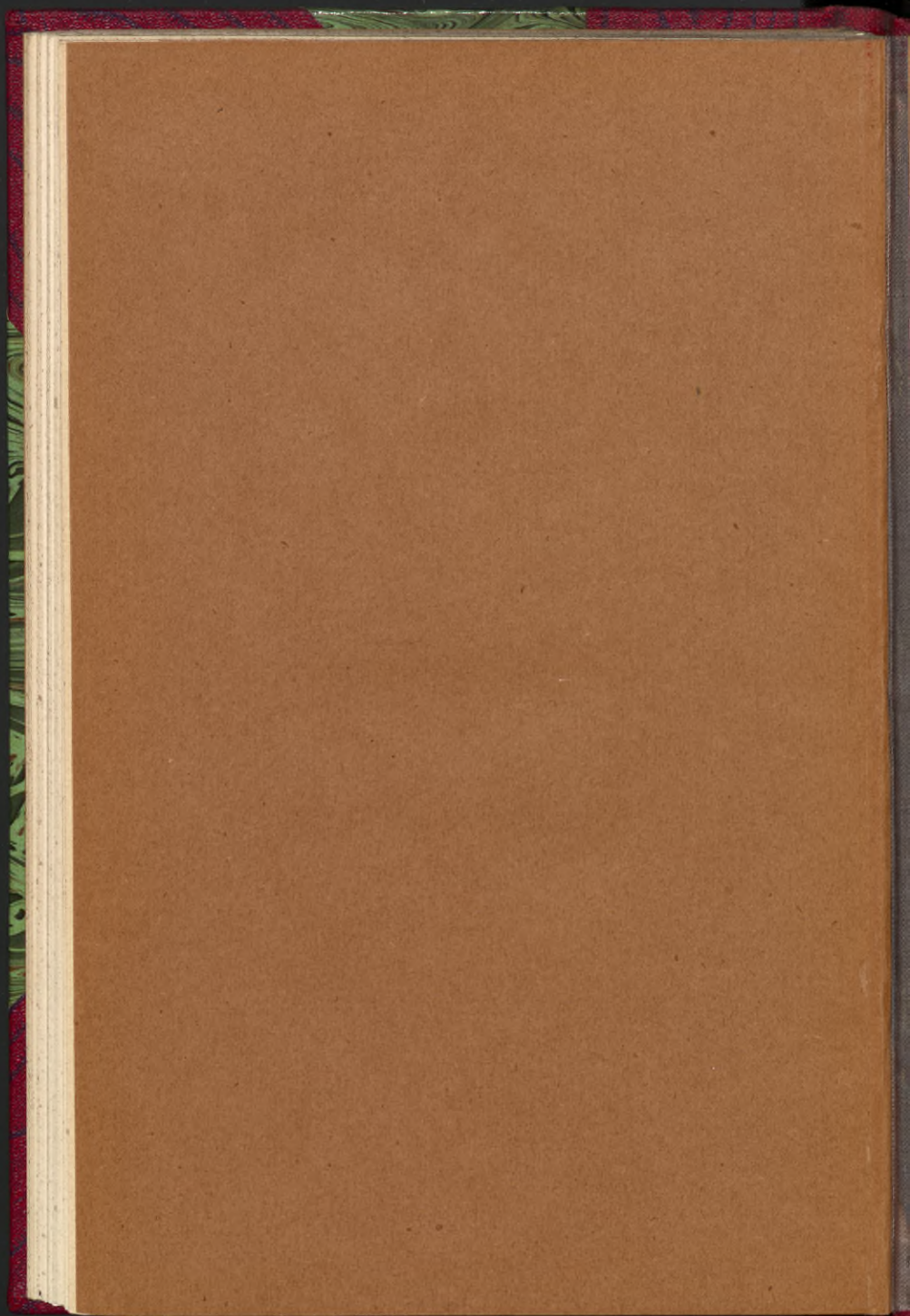
Innehåll.

Tillägnet	5
Till O. B. Rydholm	9
Vid Rhen	11
Rendez-vous	14
Räfven	17
Bort med alla sura miner!	19
Julijagt	23
I skären	26
Minns du?	30
Räffjagten	37
Vid stenen på heden	43
Slaktsupen	46
Första fältet	48
Bland skären	52
Själar	55
Biskopens jagt	64
Bomström	68

6000254970

Göteborgs universitetsbibliotek

